

“Ne polagaj srca v nič, kar je minljivo”

Ne polagaj srca v nič, kar je minljivo: posnemaj Kristusa, ki je za nas postal ubog in ni imel kraja, kamor bi naslonil glavo.
— Prôsi ga, naj ti sredi sveta nakloni resnično, neomiljeno odrekanje. (Kovačnica, 523)

30. januar

Smo ljudje z ulice, običajni kristjani, ki se gibljejo po krvnem obtoku družbe, in Gospod hoče, da smo sveti, apostolski, prav sredi našega poklicnega dela: da se v tem delu

posvečujemo, da ga posvečujemo in da z njim pomagamo tudi drugim, da se posvečujejo. Bodite prepričani, da vas Bog čaka v tem okolju s skrbnostjo Očeta in Prijatelja; in mislite na to, da z vašim odgovorno opravljenim poklicnim delom — poleg tega, da se ekonomsko vzdržujete — tudi neposredno služite razvoju družbe, lajšate bremena drugim in vzdržujete mnoga družbena dela na krajevni in svetovni ravni v dobro posameznikov in ljudstev v manj ugodnem položaju.

Ko se vedemo normalno — tako kot drugi ljudje — in z nadnaravnim čutom, sledimo zgledu Jezusa Kristusa, pravega Boga in pravega človeka. Poglejte, vse njegovo življenje je polno naravnosti. Tri desetletja je preživel neopažen, ne da bi pritegnil pozornost, kakor še en delavec več, in v njegovi vasi so ga poznali kot tesarjevega sina. V teku

njegovega javnega delovanja prav tako ni bilo opaziti nič takega, kar bi izstopalo zaradi svoje nenavadnosti ali ekscentričnosti. Obdal se je s prijatelji kot katerikoli od njegovih sodržavljanov in v svojem vedēnju se ni razlikoval od drugih. Do tolikšne mere, da se je moral Juda, ko ga je izdal, dogovoriti za znamenje: *tisti je, ki ga bom poljubil*. Na Jezusu ni bilo nič čudaškega. Gane me ta način vedēnja našega Učitelja, ki hodi med ljudmi kakor eden izmed njih. (*Božji prijatelji*, 120-121)
